

Nieuwsbrief 5 – augustus 1998

Beste Niños-donateur,

Eindelijk hoort u weer wat van ons. Er is zoveel gebeurd en we hebben zoveel werk verzet in de afgelopen maanden dat er van een nieuwsbrief weinig terecht is gekomen. We hopen dat u de moed niet heeft verloren en ons blijft steunen want we zitten vol met nieuwe plannen die we zonder uw hulp niet kunnen realiseren. Tot nu toe hebben we elke keer de komst van een nieuw familielid kunnen melden. Ook nu hebben we er weer een kind bij. Jose van zes. We hadden gezegd dat elf kinderen al meer dan genoeg was, om alle kinderen voldoende aandacht te kunnen geven. Maar toen we het verhaal van Jose hoorden, konden we het niet over ons hart verkrijgen hem achter te laten in het tehuis waar hij tijdelijk zat. Zoals we bijna gewend zijn, kwam Jose aan het eind van de dag binnen en zijn we vlak voor sluitingstijd naar de markt gerend om nog net op tijd een nieuw bed, dekens en een matras te bemachtigen. De eettafel van ruim 2 meter bij 1 meter die we een paar maanden geleden voor 60 gulden lieten maken, naar ons idee heel groot, is nu alweer te klein. We zitten met de ellebogen tegen elkaar dus zal er in de toekomst snel een nieuwe moeten komen.

Groot nieuws is de aankoop van het Niños Hotel dat tegelijkertijd ons nieuwe huis is, een 35 kamers groot koloniaal (17de eeuw) pand met twee patio's. Veel sneller van we ooit hadden gedacht.

We hebben de afgelopen maanden bijna elke dag van 6 uur in de ochtend tot in de avond gewerkt om ons nieuwe hotel te verbouwen. We wilden per se op 1 juli open zijn (het toeristenseizoen is dan volop bezig). Voor ons, voor de kinderen en voor iedereen die Niños steunt is het het begin van een nieuwe periode. Met het geld dat we met het hotel gaan verdienen, zullen we nieuwe projecten starten. De gasten die ons bezoeken weten dat alles wat ze bij ons uitgeven, aan nieuwe projecten besteed gaat worden. Het Niños Hotel is een echte promotie voor alles wat Niños doet. In het pand is niet alleen het hotel gevestigd, maar ook ons nieuwe huis. Nu hebben we eindelijk meer dan die ene douche met wc die we tot nu toe met ons 14-en deelden. We zijn er echt heel blij mee. De eerste Niños donateurs zijn al op bezoek geweest en we zijn er zeker van dat er vele zullen volgen. We vertellen in deze nieuwsbrief hoe we alles voor elkaar hebben gekregen. Maar eerst wat nieuws over enkele van onze 'mannen'.

Jose: druk, druk, druk

Op het postkantoor kwamen we Pilar tegen, Pilar komt uit Spanje en zij heeft samen met haar zus en enkele vrijwilligers samen een kinderopvanghuis waar we zijn gaan kijken. Het huis van Pilar en haar zus pulde volledig uit, net als het onze. Er liepen niet alleen zo'n 10 jongetjes en meisjes rond, ze had ook nog een kamertje met zeven baby's. Pilar 'krijgt' haar kinderen altijd via de kinderrechtter en vangt ze tijdelijk op. Het is een echt 'doorgangshuis'. Voortdurend zoekt ze naar vaste opvangplekken elders (een definitief tehuis als het onze of bijvoorbeeld adoptie). De baby's zijn echte 'gevonden voorwerpen'. Achtergelaten in de bus, nooit opgehaald in het ziekenhuis, gevonden door de politie. Vaak zijn de kinderen flink ziek als zij ze krijgt (hepatitis, venerische ziektes, longontstekingen, etc.) en moet er hard gewerkt worden om ze weer gezond te krijgen. De adoptie van de kleintjes (meestal naar Europa) lukt redelijk goed vertelde ze ons. Met oudere kinderen is dat veel moeilijker. En zo kwamen we op onze Jose. Toen we op bezoek waren, klom hij direct op schoot. Pilar vertelde zijn verhaal en dat was bijna nog erger dan dat van onze eigen kinderen. Mishandeling door zijn familie, in het ziekenhuis beland en daar aan de dokters gevraagd of hij niet terug hoefde naar huis. We besloten Jose een poosje op proef te nemen. Een middagje spelen, een paar dagen logeren. Dat ging eigenlijk zo goed dat we, voordat we er erg in hadden, 'verkocht' waren en besloten Jose erbij te nemen. Nog geen twee uur na ons telefoontje met Pilar waarin we haar vertelden Jose wel een plaatsje te willen geven, stond hij al aan de hand van Pilar bij ons op te stoep. We dachten dat Alan druk was, of Wilbert, maar Jose

slaat werkelijk alles. Hij loopt de hele dag rond te tolleren, te dansen en te springen. Hij heeft het met al zijn gevlieg vaak veel te druk om te luisteren en krijgt daarom veel op zijn kop. De andere kinderen zijn jaloers van ooit. Een nieuwe tijd is altijd een bedreiging. De hele rangorde, die in een gezin van zoveel kinderen nu eenmaal bestaat, werd met Jose's komst omgegooid. Vooral Wilbert was stikjaloers. Jose is wekenlang vakkundig gepest, wegge-manipuleerd en heeft er heel wat tackles opzitten die in een voetbalwedstrijd zeker de rode kaart opgeleverd zouden hebben. Ondanks al dat afgunstige geweld is Jose nu een vol-waardig en heel gelukkig lid van de familie.

Wilbert's Wondere Wereld

Wilbert is bijna net zo druk als Jose, maar hij heeft ook nog een andere eigenaardigheid: verzamelen. Het bed van Wilbert heeft nog het meest weg van een hondenmand. Hij reageert net zo fel en beledigd als een Dobberman Pincher op het dreigende weghalen van als zijn onder zijn dekens en matras verzamelde stokjes, kroonkurken, elastiekjes, plastic zakjes en touwtjes. Als je bij het instoppen even de tijd neemt verder te kijken dan naar zijn, door ons al min of meer geaccepteerde, verzameling schatten, valt er nog veel meer te ontdekken. Als basismateriaal is er altijd een flinke hoeveelheid zand en aarde. Je vindt hier en daar een verzwakt speelgoedautootje of een voetbalplaatje. Legosteentjes komen voor en soms een broodje of wat zwarte kleefplek die er volgens Wilbert 'Zomaar opeens was.' Na minutieus onderzoek komen we erachter dat het kauwgom moet zijn. Als je het navraagt, vindt Wilbert het zelf ook wel een beetje vies en rommelig (maar niet meer dan een klein beetje). Met een serieus gezicht legt hij uit dat als je dat en dat een beetje zo legt en jezelf een beetje aan de kant van je bed parkeert, het best te doen is. Het is wat onhandig, maar een bed is nu eenmaal niet uitgevonden om alleen maar in te slapen.

Hoe je de polka danst

Eindelijk zit Oscar op school. Een half jaar heeft hij gevraagd of hij al oud genoeg was om ook te gaan studeren. Nu gaat hij elke dag fluitend naar school. Oscar's school is de meest moderne van Cusco. Opgericht door een Zwitserse die hier zo'n tien jaar geleden is komen wonen. Naast het leerprogramma wordt veel aandacht gegeven aan andere zaken. Zo leerde Oscar de polka dansen. Niet makkelijk voor een mannetje van 4, maar na veel repeteren lukte het toch. Thuisgekomen na de succesvolle schooluitvoering legt Oscar vol enthousiasme aan Jolanda uit hoe dat nou gaat, zo'n Polka dansen. Kijk, zegt onze dansstudent: eerst zo dan met je armen zo, voeten daar, stappen daarheen, draaien en dan weer zo met je voeten en dan dat en dan dat. Het belangrijkste onderdeel van de polka komt volgens Oscar op het laatst als hij met een bloedserieus gezicht de finale uitermate belangrijke dansbewegingen uitlegt: na al dat inleidende gedraai dus, moet je naar de kant, je gaat zitten en dan hoor je zo (Oscar doet het overdreven precies voor) je armen over elkaar te doen. Nu stil zitten en wachten tot er limonade komt. Dan pas is de Polka klaar.

Problemen met de opa van Alan

Problemen hebben we natuurlijk ook. Heel vervelend was de confrontatie met de familie van Alan. Hij is nu al meer dan een half jaar bij ons. Toegewezen door de kinderrechtster, maar nog niet definitief. De procedure loopt nog. Vooral omdat de zogenaamde opa van Alan niet te vinden was. Deze 'opa' die later een oom bleek te zijn, is het meest nabije familielid van Alan die nog enigszins blij gaf van interesse. Na ruime tijd zoek geweest te zijn, kwam 'oom opa', met een niet tot de familie behorende 'tante oma' de patio opgewandeld. Het verzoek was min of meer of we Alan wilden meegeven, het liefst direct. Ze hadden het kind zo verschrikkelijk gemist (vooral tante oma die in echte krokodillentranen uitbarstte toen ze haar verloren 'zoon' weer zag). Dat ze Alan meer dan een jaar aan zijn lot hadden overgelaten met alle gevolgen van dien (zoals zware ondervoeding) scheen niet te deren. Dat de kinderrechtster het kind bij een andere oom had weggehaald vonden ze helemaal onbegrijpelijk. De hele vertoning had een angstaanjagend hoog schijnheiligheidsniveau. Alan heeft een zeer slechte tijd van mishandeling en verwaarlozing achter de rug die nog zou voortduren als er niet was ingegrepen. Het lijkt erop dat de familie Alan terug wilde hebben omdat het toch wel handig is een kleinkind te hebben die nu en later voor je kan gaan zorgen. Alan stond erbij

en keek ernaar. We hebben hem een paar keer met zijn familie de stad in gestuurd om er-gens wat te gaan drinken. Later bleek dat die uurtjes gebruikt werden om Alan met beloftes enerzijds en bedreigingen anderzijds onder druk te zetten. 'Wij hebben alles voor je gedaan, wij zijn je echte familie en zij zijn maar 'gringo's' die je binnenkort weer in de steek laten, ej laat ons dood gaan van verdriet als je niet bij ons komt wonen want we houden verschrikke-lijk veel van je, je bent een verrader en een slecht kind als je daar blijft, hou je dan niet van ons die alles voor je over hebben, etc., etc.' Alan wist het op een gegeven moment ook zelf niet meer en was dagenlang volledig van slag. Hoewel we aan alles merkten dat Alan werd gemengeld, wisten we het pas zeker toen hij ruim een week later alles durfde op te biechten. Hij vertelde dat hij doodsbang was voor zijn oom en tante, maar niet tegen hen in durfde te gaan. Toen we hem uitlegde dat hij werkelijk altijd bij ons mocht blijven als hij wilde en dat hij niet zonder meer weggehaald kon worden, dat de kinderrechter zou beslissen over zijn toe-komst en dat er naar hem zou worden geluisterd, viel er een last van zijn schouders. De procedure loopt nog steeds en het blijft onduidelijk of Alan wel of niet door zijn familie 'opge-eist' zal worden.

Een dagje te vroeg

De dagen hebben namen. Handig, maar Jose heeft het geheim nog niet helemaal door-grond. Wel kent hij het concept van wel-en-niet-naar-school dagen. Feestdag zaterdag komt daarom altijd weer als een volslagen verrassing na een halve eeuw van schooldagen. Zon-dag is wat makkelijker te plaatsen want die komt na de vrije zaterdag. Maar als er iets heel spannend staat te gebeuren zoals je eerste dansuitvoering op school, wil zelfs de meest voorspelbare dag van de week wel eens zoekraken. En dan komt het voor dat Jose op zon-dagochtend om zeven uur, met nog natte haren en in grote lijnen keurig in schooluniform, met rugzak en al om, op de slaapkamerdeur klopt om te zeggen dat hij alvast naar school gaat. Het kost heel wat moeite hem uit te leggen dat er eerst nog een dagje genikst moet worden voordat hij naar school mag. Met het grootste ongeloof en dikke tranen in zijn ogen laat hij zich uit zijn uniform pellen. Het duurt zeker een uur voordat hij het vertrouwen met betrekking tot wel school- en niet schooldagen heeft herwonnen. Alleen het feit dat de ande-ren stuk voor stuk in hun dagelijkse Pietje Bell outfit verschijnen, kan hem werkelijk overtu-igen.

Het Niños Hotel

Een unieke manier om veel meer voor de kinderen van Cusco te doen. Al vanaf het eerste begin hebben we het idee gehad om, samen met de kinderen, een hotel te beginnen. Cusco is de belangrijkste toeristische bestemming van Peru. Wie de verborgen Inka stad Machu Picchu wil zien (en dat is een must voor elke Peru-ganger) doet dat vanuit Cusco. Cusco zelf is rijk aan bijzondere Inca-ruïnes en koloniale bouwwerken. Voor Cusco is toerisme verre-weg de belangrijkste inkomstenbron. Het belang van toerisme zal voor Cusco alleen maar toenemen. Het Niños Hotel gaat vooral inkomsten opleveren en moet ons ons meer zelf-standigheid en bestaanszekerheid bieden. Zonder noemenswaardige promotie hadden we, voordat we op 1 juli openden, al ruim 2000 overnachtingen geboekt. Een onverwacht groot succes. Het merendeel van de boekingen kregen we omdat men het vertrouwen had dat we een goed en professioneel hotel zouden zijn. We hebben 20 kamers en krijgen als al het formulierwerk achter de rug is waarschijnlijk 2 sterren toegewezen. Natuurlijk is het een enorme promotie als we uitleggen dat alles wat we verdienen (na aftrek van de salarissen, onderhoud, afbetalingen, etc.) besteed wordt aan Niños projecten. We zijn daarmee een uniek bedrijf. Wie geeft nu al zijn winst weg? De eerste gasten zijn al geweest en vinden het hotel niet alleen fantastisch mooi, maar vinden het ook een prima idee dat van alles wat zij besteden het allergrootste deel naar nieuwe projecten gaat. We hebben in het hotel nu ook ons eigen huis: op de 2de binnenplaats. Zes slaapkamers, een kantoor/werkruimte, een grote keuken, douches en wc's en een eetkamer. Verder is op ons woongedeelte het schoollokaal waar de kinderen huiswerkles krijgen.

Hoe het Niños Hotel er is gekomen

Het Niños Hotel was natuurlijk een hele investering. In november ontving 'Niños' onverwacht een grote gift. Daardoor is de bal gaan rollen. We vinden in recordtijd ons nieuwe huis dat helemaal op maat was. Na stevig onderhandelen, afdingen en plannen maken met onze Peruaanse architect besloten we de knoop door te hakken en kochten het huis. Begin april zijn we gaan slopen en bouwen. We hebben het degelijk aangepakt. Geen overbodige luxe maar wel alles in 1 keer goed, met als resultaat dat er nu, ruim drie maanden later, een volledig gerenoveerd pand staat. We vroegen (en kregen) van meerdere Nederlandse fondsen bijdragen om de aankoop en verbouwing grotendeels te betalen. Vier particulieren adopteerden elk een kamer (er wachten nog 16 kamers op sponsoring). We zijn op dit moment zo ver dat we voor 2/3 van alle kosten dekking hebben. We verwachten binnen een jaar ook het ontbrekende deel gefinancierd te hebben. Voor een deel gaan we het zelf verdienen en ook zijn we druk in de weer met fondsen en sponsors te benaderen. We weten dat veel Niños donateurs ons juist steunen omdat we zo direct werken. Dat blijft natuurlijk zo. Het Niños Hotel betaalt zichzelf terug en wordt straks, naast de Niños-tientjes onze tweede inkomstenbron. Zo hebben onze kinderen meer zekerheid en weten we ook dat we in de toekomst door kunnen gaan.

De nieuwe plannen

We blijven natuurlijk voor ons twaalftal zorgen en dat is al een dagtaak. Daar naast moet het hotel gaan lopen en willen we stapje voor stapje onze kinderen bij het reilen en zeilen van het hotel betrekken. Dat begint natuurlijk met schoonmaken, in de keuken helpen, koffers sjouwen maar later ook receptiewerk, (de kinderen zullen Engels moeten leren), boekhouding, bedienen, etc. etc. Binnen een jaar willen we een volledige praktische en theoretische hotel-toerisme cursus hebben opgezet gericht op de kinderen die volgens de Peruaanse wet mogen werken. Onze (oudste) kinderen bijten het spit af en stapje voor stapje zullen we anderen toelaten.

Zodra we weer ruimte hebben in ons budget starten we nieuwe hulpprojecten. In de tussentijd zijn we meer dan druk bezig om alles voor te bereiden. We willen in ons hotel kinderen middagen aanbieden (kleren wassen, douchen, spelletjes, tv kijken). Ook hebben we nu de mogelijkheid om meer kinderen in onze school (huiswerk)les te geven. We denken er over om in de omgeving van het hotel een huis te huren (of op den duur te kopen) waarin we een opvangproject voor meisjes willen starten. Meisjes zijn een zeer kwetsbare groep die we tot op heden nog niet hebben kunnen helpen. We gaan proberen dat in de toekomst wel te doen. Het zijn nog slechts ideeën en we hebben gelukkig nog even de tijd om een geschikte vorm te vinden. Als we zover zijn hoort u natuurlijk als eerste meer.

Vrienden van Niños

In de afgelopen maanden zijn er vele contacten geweest onder de vrienden (lees: donateurs) van Niños. Velen kwamen tussentijds informeren naar de vorderingen met de verbouw van het aangekochte hotel. Daaruit kon worden afgeleid dat men echt betrokken is bij het project. Een aantal vrijwilligers genaamd Johan, Bart-Jan, Matthijs, Floris en Oom Jan hebben in Cusco daadwerkelijk de armen uit de mouwen gestoken om het pand tot een Niños Hotel om te bouwen. Vanuit de Vrienden van Niños wordt overwogen om aan het eind van dit jaar een contactmiddag in Den Haag te organiseren. Daar kunnen dan ervaringen en informatie aan de hand van bijv. foto's en video's worden uitgewisseld. Graag ontvangen ondergetekenden reacties van de lezers van deze nieuwsbrief op de vraag of een dergelijke informatiemiddag op prijs wordt gesteld. Tenslotte kunnen donateurs of andere belangstellenden bij ondergetekenden naar de actuele situatie in Peru te informeren.

- Jan Schoenmakers: e-mail: jancp@kabelfoon.nl - tel: 010-4739709 of 06 -17343108
- Jan Tops: e-mail: tops@planet.nl - tel: 0182-610515 of 06-21206247

Adresgegevens secretariaat m.i.v. 1 januari 2000

Stichting Niños Unidos Peruanos

Koninginnelaan 8

1182 AS Amstelveen

Telefoon 020-64039019

E-mail info@stichtingninos.com

Website www.ninoshotel.com